

„Musíme bojovať“ – rozhovor s predsedom kresťanskej strany

DoRzeczy

26. januára 2020 ✚ *Politika* ✚ *Rozhovory*

S Jeanom-Frederikom Poissonom, predsedom francúzskej Kresťansko-demokratickej strany (PCD), autorom knihy „Ako islam dobýva Západ“, sa rozpráva Olivier Bault.

Zdroj: pixabay.com

OLIVIER BAULT: Aké bude podľa vás Francúzsko o tridsať rokov: bude najstaršou dcérou Cirkvi, vnučkou Robespiera a Karla Marxa či pravnučkou Muhammada?

JEAN-FREDERIC POISSON: Nech sa stane čokoľvek, Francúzsko zostane najstaršou dcérou Cirkvi. Veď všetko v našej tradícii a kultúre, v našom životnom štýle a v našich sociálnych vzťahoch je presiaknuté kresťanstvom. Francúzsky národ nedovolí, aby ho zničil zúrivy racionalizmus moderného liberalizmu či islam. Okrem toho sa neoliberalizmu teraz veľmi nedarí. Ako sociálny projekt je umelo a s vypätím všetkých síl udržiavaný pri živote takými autoritárskymi vládami, ako je ten náš. Pokiaľ ide o islam, ten prechádza veľmi hlbokou sociálnou, hospodárskou, kultúrnou, intelektuálnou i náboženskou krízou.

Je všeobecne známe, že niektoré moslimské krajiny, najmä Saudská Arábia, Katar a Turecko, by chceli islamizovať Európu prostredníctvom prisťahovalectva. Vo vašej poslednej knihe „L’Islam à la conquête de l’Occident“, čiže v približnom preklade: „Ako islam dobýva Západ“, dokazujete, že stratégiu islamizácie Európy majú všetky moslimské krajiny.

Je to tak, pred 19 rokmi v hlavnom meste Kataru v Dauhe 57 členských krajín Organizácie islamskej spolupráce (OIC) prijalo akčný plán s názvom „Stratégia islamskej kultúrnej činnosti mimo islamského sveta“ („Strategy of Islamic Cultural Action Outside the Islamic World“). Tento plán predpokladá postupný rozklad západných spoločností formou reislamizácie moslimských komunít a ich využívanie na šírenie *šarie*. Cieľom tejto stratégie je vytvoriť autonómne spoločenstvá, ktorých životný štýl by bol rovnako oficiálne uznávaný ako všetky ostatné životné štýly. Islamské spoločenstvá majú mať svoje vlastné kultúrne a náboženské centrá, svoju vlastnú mládežnícku politiku a prípadne aj svoje vlastné zdroje financovania – to je účel poplatkov vyberaných za *halal* produkty – ako aj svoje vlastné súdy, pretože tieto spoločenstvá

musia mať na území západných krajín aj islamské súdnictvo.

Tento projekt má podporu členských krajín OIC, ktoré sa zaviazali v rámci tejto stratégie finančne podporovať všetky združenia pracujúce v duchu tohto plánu. A skutočne tak aj robia, pretože napríklad Saudská Arábia financuje šírenie wahhábizmu v Európe a Turecko zasa podobným spôsobom podporuje nekompromisné ponímanie koránu a islamu.

Pokiaľ ide o Katar, dvaja francúzski novinári, Christian Chesnot a Georges Malbrunot, vydali pred niekoľkými mesiacmi knihu s názvom „Quatar papers“, v ktorej uvádzajú asi 140 projektov zameraných na islamizáciu Európy, ktoré Katar prakticky uskutočňuje. A to všetko sa deje teraz!

Predchodca Emmanuela Macrona, prezident Francois Hollande, hovoril o rozdelení Francúzska. Predposledný minister vnútra Gerard Coltomb hovoril o rastúcom odcudzení ľudí žijúcich na území Francúzska. Sám Macron nedávno varoval pred nebezpečenstvom občianskej vojny. Je nebezpečenstvo občianskej vojny vo Francúzsku reálne?

Je reálne preto, lebo Francúzsko sa vzdalo latinskej koncepcie, podľa ktorej sme všetci súčasťou jednej a tej istej spoločnosti a usilujeme sa o rovnaké dobro bez ohľadu na náš pôvod, kultúru a politické názory.

Pri tejto koncepcii sa Francúzsko mohlo chápať ako spoločenstvo, ako národ. Pocit príslušnosti k národu sa rozpadol z dvoch dôvodov: francúzska ľavica robila všetko, aby ho zničila, a zasa konzumizmus výrazne oslabil sociálne vzťahy. V spoločnosti, ktorá sa stala veľmi rôznorodou z hľadiska väzieb, spôsobov života, etnického i náboženského pôvodu či občianstva, nás nespája jeden spoločný projekt, s ktorým by sme sa stotožnili, či prijali ho za svoj, ale uzatvárame sa do iných vzájomne izolovaných sociálnych skupín. V neoliberalnej spoločnosti sa násilie tohto typu stupňuje a nutne vedie k násilným konfrontáciám. Takže si myslím – a veľa ľudí uvažuje podobne ako ja –, že všetky faktory občianskej vojny sú v nás prítomné v zárodku.

Nič však nie je nevyhnutné. Ešte stále sa môžeme odvrátiť od projektu multikultúrnej spoločnosti, ktorý vnútila ľavica a ktorý prijal Macron, pretože je tiež predstaviteľom ľavice. Národná identita a suverenita Francúzska sú politickým projektom, ktorý možno opäť prijať za svoj a akceptovať ho, aby sa vzkriesil pocit spolupatričnosti. Nemusíme považovať človeka za komoditu, s ktorou možno obchodovať, a ešte stále sa môžeme vrátiť ku kresťanskému spoločenskému mysleniu.

Ako je to s kresťanskou vierou vo Francúzsku? Niektorí hovoria o jej obrode, najmä medzi mladými ľuďmi a prostredníctvom katolíckych hnutí. Máte aj vy tento dojem?

Áno, určite zdieľam tento názor. To, čo poviem, neplatí len o mladých kresťanoch: mladá generácia veľmi radikálne hodnotí budúcnosť i spoločnosť, v ktorej žije a ktorú jej pripravujeme. Mladí ľudia sa výraznejšie a masívnejšie angažujú než ľudia mojej generácie, a tak je to aj v katolicizme. U mladých katolíkov pozorujem zmysel pre kontinuitu medzi vierou a politickou aktivitou.

Je nutné angažovať sa v politickej oblasti a mladí ľudia tomu rozumejú. To je veľmi dobrá správa.

Štúdia Montaigne inštitútu ukázala, že mladšia generácia moslimov v oveľa väčšej miere než predchádzajúca generácia stavia zákon šaría nad zákony Francúzskej republiky. Je to dôsledok tejto radikalizácie mládeže alebo skôr tzv. islamskej

kultúrnej aktivity, o ktorej píšete v knihe?

Tu môžu zohrať úlohu oba faktory. Je isté, že islam má veľmi kritický pohľad na Západ, ktorý možno zhrnúť takto: Západ pohŕda inštitúciami, šliape po autorite rodičov, opovrhne autoritou učiteľov, neustále destabilizuje a ničí rodinné štruktúry, so zločincami zaobchádza lepšie ako s ich obeťami a so všetkým zaobchádza ako s tovarom, s ktorým možno obchodovať – čiže aj s ľudským životom –, takže dovoľuje, aby mladí ľudia brali drogy, pili alkohol a sledovali pornografiu, a pritom nedodržiava svoje vlastné základné princípy, keď západné krajiny pôsobia mimo svojho vlastného územia.

Okrem toho Západ robí všetko pre to, aby vytlačil náboženský rozmer zo spoločenského života. U mladých moslimov – rovnako ako u mladých kresťanov a mladých ľudí všeobecne –, existuje túžba bojovať proti tomuto materializmu, ktorý nikomu neprináša šťastie. U mladých moslimov dochádza k prebudeniu kolektívneho vedomia, keď pozorujú stav sveta a politiku západných štátov voči arabskému a moslimskému svetu. Priemerný mladý moslim vo Francúzsku to vidí a búri sa. Niektorí to robia veľmi brutálne, aj keď vzdor neoprávňuje násilie.

Zdroj: flickr.com

Rozhovory o návrhu zákona o bioetike zase poukazujú na veľmi progresívne sklony „európskej“ časti Francúzska. Ľavica podporuje morálnu revolúciu a zároveň obhajuje prisťahovalectvo a islamizáciu, ktorú ťažko zladať s progresizmom. Prečo také dve vzájomne protichodné politiky?

Od päťdesiatych rokov 20. storočia má Západ iba jednu politiku: masívne privádza lacnú pracovnú silu zo zahraničia, aby udržiaval nízke mzdy a zabezpečil nepretržitú prevádzku výrobného aparátu. Boli to v prvom rade zamestnávateľia, ktorí chceli organizovať prisťahovalectvo do západných krajín. Ľavica okrem ekonomického argumentu našla aj argument kultúrny – ako nástroj boja proti odvekému Francúzsku prostredníctvom multikulturalizmu a diverzity. Presadzovaním diverzity sa vedie boj proti koncepcii národa, kým pomocou islamu sa vedie boj proti dominancii katolíckej Cirkvi. Dnes kvôli negatívnym dopadom, ktoré to spôsobuje, už aj ľavica začína hovoriť o nutnosti obmedzovať masovú migráciu. Prezident Macron však v migrácii nevidí nijaký problém. Macron nadväzuje na víziu OSN.

Globálny pakt o migrácii z Marakéša je vlastne spôsobom, akým OSN reguluje ekonomiky. Keďže európska demografia je slabá, predpokladá sa, že je potrebné organizovať migračné roky a tak priviesť pracovnú silu. Macron je presvedčený, že štát môže držať náboženstvo pod kontrolou. Je to v súlade so všeobecnou víziou liberálov. Táto vízia je veľmi koherentná. Snaží sa potlačiť pocit národnej spolupatričnosti, pretože existencia národov je považovaná za príčinu dvoch svetových vojen. Zároveň je náboženstvám kladená vina

za všetky možné nešťastia. Toto je nemenné poslanstvo politiky, ktorú presadzujú liberáli a socialisti od konca druhej svetovej vojny.

V septembri ste sa zúčastnili na tzv. pravicovom kongrese, na ktorom sa hovorilo o alternatíve voči dominantnému progresizmu. Bude v budúcich prezidentských voľbách v roku 2022 voči Emmanuelovi Macronovi postavený protikandidát zastávajúci konzervatívne, kresťanské a vlastenecké názory?

Áno, ale zatiaľ nie je známe, kto to bude. V súčasnosti na budúci rok pripravujeme konzervatívny kongres, na ktorom prediskutujeme spoločný politický manifest. Tento manifest sa má postupne stať spoločným programom pravice podobným spôsobom, ako vznikol pred asi štyridsiatimi rokmi vo Francúzsku spoločný program ľavice.

Bude spoločný program pravice spájať existujúce strany, ako je Národná únia (RN) Mariny Le Penovej, stredopravá Republikánska strana (LR) a vaša Kresťansko-demokratická strana (PCD)?

V RN o tom nechcú počuť, pretože si stále myslia, že sami môžu vyhrať voľby. Z tohto dôvodu budeme spájať ostatných aktérov, ktorých je veľa. V súčasnosti sme svedkami veľkého odlivu členov Republikánskej strany a nemenej spektakulárneho odchodu lídrov Národnej únie, ktorých vedenie strany vyhadzuje za príliš pravicové či konzervatívne názory, alebo ktorí sú znechutení a sami odchádzajú. Mnohí z nich k nám prichádzajú a pred nadchádzajúcimi komunálnymi voľbami uzatvárame dohody s osobami pochádzajúcimi zo všetkých pravicových strán. Stále viac voličov pravicových strán súhlasí s názorom, že ak chceme mať šancu zvíťaziť v roku 2022, je potrebné spoločne bojovať za to, v čo veríme.

Urobme to, čo urobila ľavica pred štyridsiatimi rokmi: Začnime od projektu a až potom ustanovme lídra.

Dobyje islam Európu, alebo je ešte možné sa proti tomu postaviť?

Samozrejme, že je to možné. Stačí povedať, že s tým nesúhlasíme. Stačí vynútiť dodržiavanie nášho zákona, opätovne vyhlásiť, že francúzsky model nie je multikultúrny, že halal mäso nemá miesto v našich školách, že pre tých, ktorí nejedia bravčové mäso, nebude nijaké náhradné menu, že na našich kúpaliskách nie je možné vydeľovať časy a miesta pre niektoré kategórie osôb, že obce nemôžu budovať pseudokultúrne centrá, a že tie, ktoré už sú vybudované, budú zbúrané. Francúzsko si musí zachovať náboženskú slobodu, ktorá je súčasťou jeho histórie. Táto sloboda sa však musí uplatňovať vždycky v rámci platného práva, bez akýchkoľvek výnimiek. Islam vedie kultúrnu vojnu a my musíme bojovať aj pomocou našej kultúry. Je dosť bohatá, zažitá a dostatočne pevná, aby sa dokázala postaviť na odpor. Toto rozhodnutie však musia najprv urobiť Francúzi.

© ® Všetky práva vyhradené

DoRzeczy 2/2020

Jean-Frederic Poisson

– predseda francúzskej Kresťansko-demokratickej strany (PCD), člen francúzskeho Národného zhromaždenia v rokoch 2007 – 2010 a 2012 – 2017, predseda parlamentného výboru v rokoch 2015 – 2017 vyšetrojúceho zdroje financovania Islamského štátu, autor knihy „Ako islam dobýva Západ“.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/musime-bojovat-rozhovor-s-predsedom-krestanskej-strany/>